

BENE ZOLTÁN

Genetikai állomány

– Nem kellene veszni hagyni ezt a csodálatos genetikai állományt, Gizike – súgta Körösi Aggeusz a pultosnőnek, s közben jobb kezével simogatta a poharát.

Gizike lehunyta a szemét, mélyet sóhajtott.

– Körösi úr, maga olyanokat tud mondani! – lehelte. – De nem látja, mennyien vannak?

– Hogyne látnám?! – legyintett Körösi Aggeusz. – De majd elfogynak, nem?

Gizike erre már mit sem felelt, csak lehunyta ismét a szemét, majd a pulthoz lépő sűrű kis emberhez fordult, hogy kiszolgálja sörrel.

Körösi Aggeusz diadalittasan nézett maga köré, a kocsma törzsvendégei azonban figyelemre sem méltatták. A sűrű kis ember egy korsó sört egyensúlyozott az egyik közelebbi asztalhoz. Azok közül való volt ő is, akiknek reggel vizespohárba kell kiönteni a deci vodkát, nehogy kilögyböljék, míg a szájukhoz érnek vele. De ilyentájt már biztos kézzel markolta a söröskancsó fülét, Körösi Aggeusz pedig ajkbiggyesztve vette tudomásul, hogy hódítása titokban maradt. Sokatmondó pillantást küldött még a pult túloldalára, majd nagy hangon elköszönt.

Az utcán verőfény, Körösi Aggeusz ágyékában indulat, a házak falára vastagon lerakódott por. Báránnyfelhők, emberfarkasok. Körösi Aggeusz jól ismerte a környéket, hatodik éve lakott ebben a peremvárosi övezetben – éppen azóta, hogy elbocsátották a jónevű belvárosi gimnáziumból iszákossága és bornírt modora miatt. Meg talán azért, mert a fizikaszertárban magáévá tette a kémiantanárnőt, aki az igazgató leánya volt. S szerepet játszhatott az is, hogy megpofozta Tőreki országgyűlési képviselő fiúgyermekét, miután az szemén köpte órán, amiért kettest kapott pocsek feleletére. Hogy mi esett nagyobb súllyal a latba, annak csak az Isten a megmondhatója, semmiképpen sem Körösi Aggeusz. Aki már nem is izgatta magát. Élte a rokkant nyugdíjasok életét, ingázott az otthona és kocsma között. A peremvárosi övezetben, amely befogadta, a férfinép oroszlánrésze így élt. Az asszonyok takarítani jártak.

Verőfény, báránnyfelhők, por. Körösi Aggeusz elmélázott, s közben csaknem elütötte egyik szomszédjának bugyuta gyermeke, aki taknyos orral és rozsdás biciklivel száguldozott, miközben a szemhéjait szorosán összezárta. Körösi Aggeusz káromkodott, a gyerek röhögött. Az élet ment tovább.

Szürkületkor Körösi Aggeusz hetedszer tért vissza a kocsmába, Gizike éppen az utolsó embereket penderítette az utcára, majd az ajtót gondosan beriglizte.

– Jól érzi magát ebben a becsületfelejtőben? – kérdezte Körösi Aggeusz és megmarkolta Gizike mellét.

– Igyekszem – búgta a pultos.

– És a férje valóban nem tud? – érdeklődött Körösi Aggeusz a nő bugyijában túrkálva.

– Tud az, csak foganatja nincs – válaszolta csalódottan Gizike. – Nem is igen érzem, meg nem is maradok úgy.

– No látja – csókolt a nyakába Körösi Aggeusz. – Ezért vagyok most itt én. És legalább nem holmi humánselejt, holmi emberi hulladék sarjadzik majd az ágyékából, hanem egy igazi homo sapiens sapiens, egy csodálatos genetikai állomány hordozója!

Az utolsó szavakat már csak morogta, mert Gizike közben hanyatt az asztalra feküdt, Körösi Aggeusz pedig a combjai közé helyezkedett. Ütemesen mozgott, egyre gyorsuló mozgással, míg nagy sokára meg nem állapotott és felnyögven ellépett a női testtől. Gizike azonban nem mozdult. Körösi Aggeusz bizonytalanul megbökte a térdét.

– Gizike – súgta. – Jó volt?

Gizike összerezte, felült, megszívta az orrát.

– Micsoda? Mi? Ja! Jó volt! Érzem magamban az állományt vagy mit. Nem?

Körösi Aggeusz bólogatott, de nem szólt semmit. El se köszönt, csak kitántorgott a bezárt ajtón. Feje nagyot koppant a kövezeten, nadrágja térdéig csúszott. Gizike értetlenül bámulta.

Változik a világ

Szomor Zsolt, a szabadúszó értelmiségi és Pósa nevű gyerekkori barátja (mellesleg karikaturista és könyvillusztrátor) felszálltak az esti vonatra, hogy lejussanak végre a Balatonhoz. Egy hete vergődtek a balatoni tervvel, de oly mértékben viszolyogtak a változástól, hogy a restinél tovább nem jutottak. Most végre rászánták magukat, hogy kevéske pénzüket a magyar tengernél verjék el, mint fiatalokukban.

Sötét éjszaka volt, nem indult már vonat a Balatonhoz, Szomor Zsolt és Pósa elhelyezkedtek hát az egyik, Déli pályaudvarhoz közel fekvő éjjelnappali italmérésben, ahonnan jó eséllyel pályázhattak az első vonatra. El is érték. A vonat otthonosan zakatolt, Szomor Zsolt hátizsákjában csörömpöltek a sörösüvegek. Csörömpöltek s előkíváncsoztak a mesterséges fényre. Mire Budapestre ért a sze-

relvény, ott sorakoztak valamennyien az ablak alatt – üresen. Abban az időben szálltak le egy csinos állomáson, mikor a tisztességes emberek munkába indulnak.

A várótermen keresztül közelítették meg a kijáratot, ám ott rögvest igazoltatta őket két egyenruhás. Szomor Zsolt és Pósa félelemmel vegyes tiszteletlenséggel tekintettek a rendőrökre, mely tekintetet mintegy évtizeddel korábban alakították ki magukban, mikor a rend őrei még nem egyszer verték meg őket nevelő céllal és hallatlan élvezettel. Ezúttal nem érte őket atrocitás. Egy vézna, fülbe-, orrba- és szemöldökbevalós fiatalembert azonban bilincsbe verve kísért ki a két közeg az épületből. Szomor Zsolt és Pósa megállapították magukban, hogy lám, létezik még ilyesmi. S ezen csodálkoztak.

Első útjuk a partra vezetett, ahol mindent zárva találtak. Beletörődtek, hogy korán jöttek, visszaballagtak hát az abc-be, megittak két-két sört egy padon, s nyitásra újra a strandon voltak. Elheveredtek a fövényen, az árnyékban. Hamarosan megérkeztek a családok a matracokkal, labdákkal, tollasütővel, frizbikkel, majd az ifjak baráti társaságai is kártyástól, kannás borostól, végül a gyér számú hangos külföldiek. Pósa sörért és lángosért ment, Szomor Zsolt undorral nézte, ahogy két német fiú számolgatja a húszezreseit. A német fiúk mellett német lányok hasaltak dinnyemelleiket felső karjaik közé szorítva: hájasak voltak, puhák, s a jelzés-értékű tanga alól formátlan seggek buggyantak elő.

– Régen jobbak voltak a sváb nők – jegyezte meg Szomor Zsolt Pósának, miközben átvette a lángost és a sört.

– Most se rosszak azok – dünnyögte a másik. – Csak nem errefelé. Mallorcán, meg mit tom én, hol nyaralnak.

Szomor Zsolt tudomásul vette, hogy a világ mégis változik, azzal nekilátott a lángosnak.

– Ez se a régi – jegyezte meg.

– Vékony és ízetlen – mondta Pósa. – Ilyen volt mindig.

Szomor Zsolt nem vitatkozott, legyűrte a lángost, megitta rá a sört, majd újra elnyúlt a fa alatt, s ábrándozott. Egyszerre arra lett figyelmes, hogy az emberek fejvesztve rohannak ki a vízből. Felkönyökölt. Igen. Határozottan menekülnek a népek a part felé! Felült, erőltette a szemét. S akkor meglátta. A távolban szinte pezsgett a tó vize és vöröslött a – nyilván – emberi vértől. A pezsgés közepén egy hosszúkás fejet, hatalmas állkapcsokat, arasznyi fogakat fedezett fel. Pósára pillantott: barátja is arra a pontra szegezte a tekintetét.

– Cápa! – sikítottak erről-arról. – Jézusom, egy cápa!

Valóban cápa volt. Ahogy fordult, félig-meddig kiemelkedett a tóból. Szájában egy emberi láb fityegett, hátán megcsillan a délelőtti napsugár. Háromszög alakú hátuszonya harciasan meredezett. Cápa volt, kétségtelenül. Óriási fehér cápa.

– Ez viszont biztos nem volt régen, bazmeg – morogta Szomor Zsolt.

Pósa bólintott. Nem. Ez tényleg nem. Tudomásul kell venni, hogy változik a világ.